

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.,

sprawy **S. R.**

skazanego z art. 223 § kk i in.,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 18 grudnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z

dnia 27 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. A. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) - w tym 23% podatku VAT - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2012 r., S. R. został skazany za szereg czynów, w tym z art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności (pkt XXIX wyroku).

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego S. R., uznał apelację za oczywiście bezzasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca S. R., zaskarżając orzeczenie w części utrzymującej w mocy skazania za czyny z pkt 58–64 aktu oskarżenia i zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 170 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 193 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów, w sytuacji, gdy w sprawie ujawniła się sprzeczność między różnymi opiniami biegłych, a zatem zaistniała konieczność wyjaśnienia tej sprzeczności, wobec czego sąd powinien wezwać tych samych biegłych lub powołać innych czego nie uczynił, a następnie samodzielnie orzekł w kwestii wymagającej zaczerpnięcia wiadomości specjalnych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji w zaskarżonym zakresie oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim zauważyć należy, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut stanowi powielenie zarzutu uprzednio stawianego w pkt 2 apelacji (*k. 2469, t. XIII*), a z pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego (*s. 27–28 uzasadnienia, k. 2525–2526, t. XIII*) wynika, że został on właściwie rozpoznany i omówiony. W związku z powyższym konieczne staje się przypomnienie, że przepis art. 519 k.p.k. upoważnia strony procesowe do zaskarżenia jedynie wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że również zarzuty formułowane w tym trybie muszą wskazywać na

rażące naruszenia prawa do jakich miało dojść w toku postępowania apelacyjnego i w rozstrzygnięciu sądu odwoławczego. Nie spełnia tego wymagania podnoszenie w kasacji zarzutów, które odnoszą się wprost do orzeczenia Sądu I instancji albo dotyczą sposobu i zakresu procedowania przed tym sądem. Natomiast powtarzanie w kasacji tych samych zarzutów, jakie były już przedmiotem zwykłych środków odwoławczych może nastąpić wyłącznie przy jednoczesnym powiązaniu ich z dyspozycjami przepisów art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. i wykazaniu, że sąd II instancji albo całkowicie uchylił się od rozpoznania tych zarzutów albo też uczynił to w stopniu nie odpowiadającym wymaganiom ustawowym (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., V KK 11/13, LEX nr 1293224*).

W niniejszej sprawie obrońca skazanego ograniczył się jedynie do powtórnego wskazania na zagadnienie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów wskazując przy tym, że Sąd odwoławczy miałby naruszyć art. 170 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 193 k.p.k. Tym samym należy jeszcze raz przypomnieć skarżącemu, że Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Rejonowego w pełni podzielił ocenę tego Sądu, zarówno co do opinii biegłej toksykolog – U. P., jak i opinii sądowo – psychiatrycznej, w której biegli wypowiedzieli się w przedmiocie stanu zdrowia psychicznego S. R., uwzględniając fakt zażywania przez niego środków odurzających. Wypowiedź biegłej z zakresu toksykologii, że osoba długotrwale zażywająca amfetaminę nie jest w stanie przewidzieć reakcji swego organizmu, może być nadpobudliwa i nieobliczalna – jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy – w żadnym razie nie stoi w sprzeczności z opinią sądowo – psychiatryczną, zgodnie z którą w czasie dokonywania zarzucanych mu czynów S. R. miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem, a stwierdzone uzależnienie od narkotyków pozostaje bez wpływu na poczytalność odnośnie zarzucanych mu czynów. Nie sposób tym samym zaakceptować twierdzenia skarżącego o sprzeczności wymienionej opinii z opinią biegłej toksykolog – U. P., która zawierała przecież stwierdzenia ogólne i pogładowe, bez koncentrowania się na konkretnym przypadku. Podkreślić należy, że przecież wyłączną kompetencję w zakresie oceny

stanu zdrowia psychicznego oraz poczytalności oskarżonego zachowują biegli lekarze psychiatrzy (art. 202 § 1 k.p.k.), a nie biegły innej specjalności, przy czym w przedmiotowej sprawie okoliczności podnoszone przez biegłą toksykolog zostały wzięte pod uwagę przez biegłych lekarzy psychiatrów. Formułując natomiast tezę, że „Sąd (...) wszedł w kompetencję biegłych” skarżący nie zauważa, iż ocena opinii biegłych jest rzeczą sądu i jeśli tylko nie nosi ona cech dowolności, to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W niniejszej sprawie nie sposób zarzucić Sądowi procedującemu w instancji *a quo*, że nie zastosował wymogów określonych w art. 7 k.p.k., skoro oceniając powołane wyżej opinie odniósł je między innymi do zeznań K. D., który rozmawiał ze S. R. w czasie zdarzenia, a z których wynika, że skazany doskonale zdawał sobie sprawę z tego, co się dzieje (*k. 2450–2451, t. XII*). W tych warunkach oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów należy uznać za prawidłowe, co z kolei czyni zarzut podniesiony w *petitum* skargi kasacyjnej bezzasadnym.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461*).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając S. R. od obowiązku ich ponoszenia.